

Koncsek József

Aranymíves versek

(Haldokló egykori asszonyomnak)

I. Körút

Ez már az ősz. A kukoricaszagt.
De minden utcasarkon.

Barbár jó hetet
kívánnak a víztányér alvói.
Szárázat.

Hosszú feketék estje.
Kávében.
Lányban.
Gumibotban.

A rendet kellene inkább fenntartani?
Vagy azt, ami van?

II. A rózsabotos barát

A csörgőkígyófej,
a rózsabot,
akár egy maroknyi
gyúrható agyag.

Azt érdemli,
azt a hanyag
somolyintást
az aranymíves boltív alatt.

Igen,
az aranymíves versek
kockaköveken,
iskolázó gyerekek közt,
fállábon ugráló bolondoskák,
métázó lánykák közt
megenyhítik ezt a kései nyarat.

Az ember megy a botjával,
arra támaszkodik,
ami jól van.

III. Véremet adom (bölcsészkori emlék)

Élénkpirosan,
az átlátszó vékony csövön
a vér-állomáson
folyt a vérem
a Zsombolyai úton,
anyagom,
formátlan másom.
Vagy abból való.

Kinn pustolt a hó.
Benn illatos tömegű
nővérek jártak láthatatlan
a lepedőfüggöny mögött,
s lassan megtelt az üveg.

Ezért – ma már –
tán érdekelnek ürügyek,
ismeretlen
professziók,
agressziók:

„Véred kiontom,
véred veszem !”

Mondom csak türelmesen,
költőül,
alanyian:

– Vérem kiontod?
Régen ki van...

IV. Jegec: a kutyafejű új angyal

A fémeket nem lehet befejezni.
A történet, hát, elbúsulhatatlan.

Istenujja gyertyából
az elcsorduló viaszangyal
kaptár helyett
csak dörmögésekbe kívánczik.

Én, én iszonyú
sarokháztortákkal dobáltam,
aztán a főoltár mögül
tiltogattam,
nehogy kiherélje

üde harangjaim.

V. ÉJI TÖREDÉK

1. A bárban

Jó a testközel.
A bár-ritmika.
– Lelkem, jövel!
„Ma van a... hányadika?”

Itt a bárban üres a palack.
 Becsavartam.
 A gin meg a dzsinn!
 „Drágám, tudod, én azt akartam...”

– Én meg lenyeltem a szellemet.
 (S mondok mást is, de odakinn.)

2. A bagdadi tolvaj nővére

Van, van ám ezeregy s még egy éjszaka.
 Whiskey, grappa, no, grape...
 fruit (fruit).
 Enyhítőül szódavíz.
 Miközben a te mosolyod mindent szóba hoz.

Te, te parázsló
 szemű,
 tőled a kedvem is éledez,
 amikor kutyába se vesz
 a varázsló.

Na, nü.

VI. Asztrál angyal (kocsmadal)

A lábujjadnál fogva néha még
 e borzadalmas borzalomba vágylak,
 miközben valami méhkerék
 hirdeti, hogy végképp angyallá vagy.

És meglehet, hogy hófehér
 vanílialeány-mosolyoddal
 akkor már semmit értenél,
 s akkor nekem a rum meg a mocsokdal.

Egykor az ó-pub cinkelt asztalánál
volt úgy, hogy Joe belédtanul,
drágám, ki lefittyedt szárnyal álldogálsz már
sebeimmé válthatatlanul.

VII. Azért is szerelem

Úgy vártam, hogy végre lebugyogjon rólad
a bokádig,
s állj elém ruhátlan.
Akkor.

S most is a Város vagyok. Illendő félelmeket keltek,
s jókor.
Vaskerékhernyósorokkal vigyázz, hogy
össze ne másszanak téged.
Mondom, hogy én a Város vagyok, fűvel, citrussal, csiklód
duzzanásával. Málnaízű.

VIII. Szerelmes börtön-falfirka

Mér' léptél kátyút,
húsközödbe, Marcsa?
Budin ülök. Tarcsa.
Én meg bárgyú.

Az ember csak szorít,
s van itten egy professzor,
minden nap lepasszol
egy jó sztorit.

'sz vót egy nemesúr,
annak meg Helénje,
s fehér vót a prémje,
hordta ám piszkosul.

S mé' montad nekem:
„Jocó, jó a farkad!”,
ha elvakartad.
Hát ez a szerelem ?

Maj' kimegyek innen,
csapok a farodra,
s megpörgetlek, míg nem
dúlsz a karomba.

Mer' úgy odaváglak,
várj csak, ha kivárod,
mer' én senkit nem kívánok
jobban nálad.

IX. PULCINELLA MESÉLI, HOGY MIT CSINÁL ARLEKKINÓ

Idejött a Mercedes márkájú
modern cirkuszos kocsimhoz,
markában csokor barkával,
előbb kedveseket mondott,
aztán megragadott
mind a két markával,

de nem akarom szaporítani,
ugye, a rímeket,
szóval, azt csinálta
velem az Arlekkínó,
amit most te énvelem,

s én igazából még nem is tudom,
hogy a szerelem mi fán terem,
mert ti önző férfiak
mindig csak azt akarjátok,

amit mi.

X. A ragadtatás (Pinocchio Sürgő Sárához)

Kedves Sára,
igyekszem, hogy jómodorban
meséljem a dolgokat
és míveljem az elragadtatást,
annak, akitől függ
szatyori költségvetésem,
de a nép olyankor fanyalog:
„Nem az érdekünkben szól ez.”

Így tehát ha választékosan,
s méltóságomat őrizve
rejtélyesen mondom,
népemnek meg magamnak is,
s királynak, államelnöknek,
és helyi potentát-alakoknak
egészen a főcsővezetőig,
mívességem folytán
éppen csak az érti meg
aki művelt,
s akitől a
szatyoriságom helyzete függ,
s nem ad.

S aztán, ha „egyenest mellbe”,
vagyis, ha beolvas
jól az ember,
hullámszik a taps ugyan,
de a szatyoriság
megint csorbát szenved.
Akkor aztán pláne.

De táncba visznek engem is.

Tehát bolondozva,
önmagamat lefokozva
– s így eleve mentséget keresvén –
magamat is tréfának állítván,
ez talán jobb lenne, ámde,
tiltakozik bennem az önérzet.

Mondjad, Sára, hogyan kell csinálni?

Kedves Sára,
mivelhogy a szoknyád széle
páholyokig felcsap,
s nemcsak a deszkapadon
zsibongók szívják leányos jószagát,
s beteríted őket forgásoddal,
nem gondolom én, hogy kurva volnál,
vagy legalább is csak annyira,
amennyire kelletik,

szóval, ahogy én is.

Igaz, én a buggyos nadrágomban.

XI. Bolondozás asszonyomnak

Húzza el a függönyt, asszonyom, s csacsogjon,
nem mondtam volna eddig még, hogy főherceg vagyok?
Némi enyhe fűszert azért szoktam vinni az egészbe,
hogy kellemes történetünknek hét izgalma is legyen.

Itt, e széles reneszánszserkélyen, tudja, drágám,
hogy hányszor megmosolyogtuk már Velence arcosait,
s néha meglepődtem is: „Che cosa è?”
(Én például tíz-húsz arcot hordok. Lesímogathatja Ön.)

Újabban ilyen hús késő évszakon
íme kivezetem Önt a vízköpő ördögpfák fölé,
és elnézem, amint az erkélyen az ismert könyökét
illeszti szellőző városunk tetőire. (Persze... látványnak.)